

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ

Αριθ. 1

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Δελ. 1000

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ
ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΑΕΙ

‘Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίχο είναι σήμερα σέ φόρμα! Σφίγγει με λύσσα στα χέρια τη θυρλική κι’ αθεόφοβη χατζάρα του. Προχωρεί μεγαλόπρεπος σέ μιὰ άγρια περιοχή της Ζούγκλας. Μουρμουρίζει:

— Ούαι κι’ άλίμονο σέ σās, άγριοι Κονικλαράδες! ‘Ετοιμαστείτε νά παραδώσετε τις ψυχάρες σας! Σήμερις σφάζω δωρεάν!

‘Ομως κάνει τὸ λογαριασμό χωρίς τὸν ξενοδόχο. Τ’άγρια κουνέλια τρομάζουν σὸ διάβα

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

του. Τρέχουν με πόδια κι’ αὐτιά!

Κανένα δὲν στέκεται νά... παραδώσει τὴν ψυχάρα του».

‘Ο «Δυσθεόρατος” Αντρακλας” άναστενάζει βαριά:

— ‘Αμάν, άδερφέ μου! Κατὰ τὰ φαινόμενα, φρουτογαγία θά δουλέψει κι’ άπόψε. ‘Εχω ξελιγωθεῖ στή βιταμίνη, μετὰ συγχωρήσιος!

Συνεχίζει τὸ παραμλητό του:

— Τὰ θεριά ταῦτα με γλέπου-

νε καὶ σπάει ἡ χολάρα τούς !
Πρέπει νὰ καμουφλαριστῶ !

Καὶ δὲν χάνει στιγμή. Κόβει πράσινα τρυφερά κλαδιά. Κρύβει μέσα σ' αὐτὰ ὁλόκληρο τὸ κορμί του. Προχωρεῖ ἡσυχος τώρα. Τὰ κουνέλια θὰ ξεγελαστοῦν. Θὰ τὸν ζυγώσουν. Θὰ τὰ κατασπαράξει μὲ τὴ χατζάρα. Θὰ φάει ψητὸ κοψίδι. Θὰ λυγδώσει τ' ἀντεράκι του !

Μουρμουρίζει πάλι βαριά :

— 'Ε, ρε πῶς κατάντησ' ἀδερφέ μου ! Σὰν περιπλανώμενο . . . δέντρο !

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς καλοθρεμμένος κόνικλος παρουσιάζεται. Τὸ « δέντρο » σταματάει. Ψιθυρίζει σιγά. Ἡ φωνή του μοιάζει μὲ θρόϊσμα φύλλων :

— 'Ελα ; κονικλάκι μου ! 'Ελα στὸ θεῖο ! Δὲν γλέπεις πῶς σκέβρωσα ἐκ τῆς φρουτοφαγίας ; Τὸ ἄγριο κουνέλι πλησιάζει ἀργά. Ὁ Ποκοπικό σηκώνει τὴ χατζάρα του. Τὴν κατεβάζει μ' ἀφάνταστη ὀρμή !

'Αλίμονο ! Κρυμμένος στὰ κλαδιά, δὲν βλέπει καλά. Ἡ σκουριασμένη λάμα τῆς χατζάρας του ἀστοχεῖ. Χτυπάει μὲ δύναμη πάνω σὲ μιὰ πέτρα. Σπάζει στὰ δύο.

Ὁ κόνικλος στριγγλίζει τρομαγμένος. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει νὰ σωθεῖ.

Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος νάνος κυτᾶει μὲ πόνο τὴ θρυλική του χατζάρα. Δυὸ θολὰ δάκρυα κυλοῦν ἀπ' τὰ μεγάλα κομικὰ μάτια του. Ἀναστενάζει βαθιά :

— Ἀμοιρη ! Κάποιος θὰ μάτιασε τὴν... κόψη καὶ τὴ λάμψη σου ! Τώρα εἰσαι ἀνάπηρη. Θὰ σφάζεις μέ...δεκανίκια !

'Αμέσως ψάχνει γύρω. Ἑρρίσκει λεπτὸ χορτόσχοινο. Ματίζει τὰ δυὸ κομμάτια. Τῆς κάνει γερὸ ἐπίδεσμο ! Σκεπάζεται πάλι μὲ τὰ πράσινα κλαδιά ! Συνεχίζει τὸ δρόμο του !...

Λίγο πάρα κάτω καινούρια περιπέτεια τὸν περιμένει.

Ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ ἄγριους κόνικλους παρουσιάζεται μπροστά του. Ὁ Ποκοπικό σταματάει πάλι.

Τὰ τρομερὰ «θεριά» μὲ τὰ μεγάλα αὐτιά λιγουρεύουν τὰ τρυφερά φύλλα. Χύνονται μὲ λαχτάρα πάνω στὸ πράσινο δεμάτι. Τὸ ρίχνουν κάτω. Μαζὶ μὲ τὸ νάνο. Τὸν γρατζουνᾷ. Τὸν δαγκώνουνε !

Ὁ Ποκοπικό ξεφωνίζει :

— Σιγά, βρὲ παιδιά ! Εἴπαμε νὰ φᾶμε κι' ὄχι νὰ μᾶς φᾶτε ! Εὐτυχῶς ! Τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάζεται κι' ὁ σωτήρας.

ΑΤΙ ΜΕ ΤΡΙΑ ΠΟΔΑΡΙΑ

Εἶναι ἓνας ἀπερίγραπτος μαῦρος γάιδαρος. Γερασμένος. ἀδύναμος, κοκαλιάρης, σκυφτός, ψωραλέος !... Τὸ μισὸ ἀριστερὸ πεινὸ ποδάρι τοῦ λείπει. Εἶναι κομμένο ἀπ' τὸ γόνατο. Τὸ βάδισμα τοῦ ἄμοιρου ζωντανοῦ τραγικὰ ἀστεῖο. Περιπατᾷ σὰν νὰ χορεύει.

Τὸ κορμί του γεμάτο πληγές. 'Απ' τὰ μισάνοιχτα σαγόνια του τρέχουν σάλια. Σύννεφο ἀπὸ μύγες παρακολουθεῖ τὸ κομικοτραγικὸ αὐτὸ ψοφίρι.

Σίγουρα θάρχεται ἀπὸ μακρὰ. 'Απ' τὸ μεγάλο λιμάνι. Ὁ ἀφεντικός του θὰ τὸν ἐδιώξε τώρα πού γέγραφε. Τώρα πού δὲν μποροῦσε πιά νὰ τοῦ δυν-

λέπει. Θά του εἶπε: — "Αἰνέ! Φύγε! Ἐγώ εἶμαι καλός. Δὲν σὲ σκοτώνω νὰ σὲ γδάρω. Σοῦ χαρίζω τὸ τομάρι! Κράτα το νὰ μὲ θυμᾶσαι!..

Κάποιο θεριὸ στὸ δρόμο θὰ τοῦφαγε τὸ μισὸ ποδάρι.

Ὁ Γαῖδαρος βλέπει τρυφερά κλαδιά. Βλέπει καὶ τὰ κουνέλια πὺν τὰ καταβροχθίζουν.

Ζηλεύει. Κούτσα—κούτσα ζυγώνει κι' αὐτός. Κάνει νὰ φάει ..

Οἱ ἄγριοι κόνικλοι παρατᾶνε τὸν Ποκοπίκο. Φευγουν τρομαγμένοι.

Ὁ τρομερὸς νάνος ἔχει σωθεῖ. Πετιέται ὀρθός. Τραβάει τὴν ἀνάπηρή χατζάρα του. Οὐρλιάζει:

— Ποῦσαστε κόνικλοι νὰ σᾶς κατασπαράξω!

Ἀμέσως γυρίζει στὸ γαῖδαρο. Τοῦ ἐξηγεῖ:

— Τοὺς εἶδατε, κύριε; Πέσανε μαζεμένει πάνω μου!

Ἀγκαλιάζει τώρα τὸ ζῶο. Τὸ φιλάει στὸ στόμα..

— Μάτς—μούτς!

Τοῦ βγάζει ἓνα δεκίριχο λόγο:

— Ἀξιότιμε "Ονε! Σὲ εὐγνωμονῶ κάργα καθότι ἄνευ οὐδόλως νὰ γνωρίζομαστε, ἐκινδύνευες τὴν ζωὴν σου διὰ νὰ μὲ σώσεις. Ὁλέ! Ὑποχωρεῖ λίγα βήματα. Κυττάζει τὸ ψωραλέο ζῶο μὲ θαυμασμό. Συνεχίζει:

— Πολὺ ταίφτης εἶσαι, ἀδερφέ μου!

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ραμμένη πάντα στὸ τομαρένιο παντελονάκι του μιὰ μεγάλη μπλὲ χάντρα. Τὴν τραβάει. Τὴν ξυλώνει. Τὴν περνάει σ' ἓνα λεπτὸ χορτόσχοινο. Τὴν κρεμμᾶει στὸ λε-

Ἀμέτρητοι ἄγριοι κόνικλοι χύ-
νοντα: νὰ σπαράξουν τὸν Πο-
κοπίκο.

μὸ τοῦ γαῖδαρου:

— Αὐτὴ γιὰ τὸ... μάτι!

Τὸν φτύνει;

— Φτοῦ σου νὰ μὴν ἀβασκα-
θεῖς!

Μαζεῦει τώρα τὰ τρυφερά πράσινα κλαδιά. Τὸν ταίζει στὸ στόμα.

— Περιδρόμασε μάγκα; Θὰ ξελιγωθεῖς κι' ἐσὺ στὴ βιταμίνη!

Σὲ λίγο πηδάει στὴ ράχη του. Τὸν σπηρευνίζει τάχα. Τοῦ φωνάζει:

— Κουράγι «Καθαροῦαίμε»!
Βάλε μπροστὰ νὰ τσουλήσουμε!

Τὸ ἀπερίγραπτο « τρίποδο »
ξεκινάει. Προχωρεῖ πηδηχτά.
Χαριτωμένα.

Ὁ Ποκοπίκο θαυμάζει :

— Γειά σου, λεβέντη μου !
Γειά σου χορευταρά μου !

Ταυτόχρονα σοβαρεύει. Παιρ-
νει τὴ μεγάλη ἀπόφαση. Τοῦ
τὴν ἀνακοινώνει ἐπίσημα :

— Σὲ διορίζω ἄτι μου ! Θὰ
τρώς, θὰ πίνεις καὶ θὰ μὲ πα-
γαίνης τσάρκα ! Νὰ κάνω τὸ κομι-
μάτι μου στὰ κορίτσια !

Σαφινὰ τρομαχτικοὶ βρυχη-
θμοὶ λιονταριῶν σχίζουν τὸν ἁ-
έρα.

Ὁ « Δυσθεάρατος Ἄντρα-
κλας » τρομάζει. Γκρεμοτσακίζε-
ται ἀπ' τὴ ράχη τοῦ « Καθαρό-
αιμου » Σκαρφαλώνει στὸ πρῶ-
τὸ δέντρο ποὺ βρίσκεται μπρο-
στὰ του. Φτάνει γρήγορα στὴν
κορφή. Ἀπὸ καὶ σκύβει ἀλαφια-
σμένος. Κυττάζει κάτω.

Καὶ νὰ τι βλέπουν τὰ γου-
ρλωμένα μάτια του : Τρία τερά-
στια σερηνικά λιοντάρια φτάνουν
κοντὰ στὸ γαῖδαρο. Φαίνονται
πεινασμένα.

Ὁ Ποκοπίκο φωνάζει ἀπὸ
ψηλά :

— Κουράγιο μαῦρο ἄτι μου !
Ἄμα σὲ φάνε, σὲ φάγανε ! Τὶ
νὰ σοῦ κάνω ; Σκαρφάλωσε ἐδῶ
πάνω νὰ σωθεῖς !

Η ΧΟΥΧΟΥ...ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ

Τὰ λιοντάρια περιεργάζονται
τώρα τὸ ψωραλφὸ καὶ κοκαλιάρ-
ικο κορμί τοῦ γαῖδαρου. Τὸ
μυρίζουν. Σύννεφο οἱ μῆτρες
μύγες χτυπάνε στὰ ρουθούνια
τους.

Τὰ πεινασμένα θεοῖα νοιώ-
θουν ἀηδία. Συχαίνονται νὰ τὸν

ἀγγίξουν.

Ὁ « Καθαρόαιμος » γυρίζει τὰ
πισινὰ του Κάνει προσπάθεια
νὰ ταινίσει μὲ τὸ μοναδικὸ πο-
δάρι.

Τὰ λιοντάρια δὲν τοῦ δίνουν
σημασία. Φεύγουν ἀργά. Χρρεῖς
οὔτε μεζὲ νὰ πάρουν.

Ὁ τρομερὸς Ποκοπίκο πηδάει
χάτω ἀπ' τὸ δέντρο. Στέκει μὲ
θαυμασμό πάλι μπροστὰ στ' ἀ-
ξιοθρήνητο ζῶο. Τοῦ πλῖκει ἐγ-
κώμιο :

— Πολὺ σὲ γονιστάρω, ἀδερφέ
μου : Μοῦ μειάξεις ἀγρίως στὴν
παλικάριά καὶ στὴν... ἀτρομη-
σύνη !

Τοῦ βγάζει καὶ δευτέρω δεκά-
ρικο λόγῳ :

— Εὐγε σου, γενναῖε ὄνε !
Καθότι μὲ μίαν μόνον ταινιάν,
ἔτρεψες εἰς φυγάν τρουα λέον-
τας ! Ὅλε καὶ μάτα ὀλέ !

Καβαλλάει πάλι τὸν ψωριαρὴ
γαῖδαρο. Κάνει νὰ ξεκινήσει

Δεν προφταίνει. Τὴν ἴδια
στιγμὴ ἀκούγεται ἡ γλυκεῖα φω-
νάρα τῆς Χουχούς :

— Ποκοπίκοσο ! Ποκοπίκοσο !

Γρήγορα φτάνει κοντὰ. Στὰ
χέρια τῆς κρατάει ἓνα κακοφτια-
γμένο καλάθκι. Κυττάζει πα-
ραξενεμένη τὸ ἀπερίγραπτο ζων-
τανό :

— Τ' εἶν' αὐτό, χρυσό μου ;
Τῆς ἀποκρίνεται σοβαρά :

— Ματοτσικλέττα !

— Μὰ αὐτὸ ἔχει τρία πόδια !

— Μάλιστα. Εἶναι τρίτροχη.
Μὲ... καρροτσάκι !

Ἡ κοντόχοντρη «μαύρη γόησ-
σα» ξεκαθίζεται στὰ γέλοια :

— Χά, χά, χά ! Χά, χά, χά !
Καλὲ ποῦ τὸ βρῆκες αὐτὸ τὸ
κατάπλασμα ; Μὲ συγχωρεῖτε

κιάλας !

‘Ο Ποκοπίκο παρεξηγείται :

— Χουχού, σκασμός ! Κατά-
πλάσμα είσαι του λόγου σου !
‘Ο παρών όνος που γλέπεις,
τυγχάνει σαινι. Καθαρόαιμος
βεριντάμπλ ! Τουτέστιν.. «Γαϊ-
δούρειος Ίππος» ! Τήν κοπριά
τον νά μαζεύω, θά γίνω πλού-
σιος !

‘Η Χουχού είναι άφάνταστα
κουτή. Εύκολόπιστη ! Γρήγορα
άλλάζει γνώμη Τόν κυττάζει με
θαυμασμό τώρα. Ψιθυρίζει μα-
γεμμένη :

— Νά μου ζήσεις μαυρε Κα-
βαλλάρη μου ! Καρδιές θά κά-
ψεις παλι !

‘Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει :

— ‘Αρχεϊ. Καθίσιε !

‘Η πυγμαία του έξηγεϊ πώς
βρέθηκε εκεί :

— Είχον εξέλθει διά νά μα-
ζώω μυρομένα και γλυκόλαλα
αγριολελούδα ! Καθότι τυγχάνω
ρωμαντική και με συγχωρείτε
κιάλας !

‘Ο τρομερός νόμος παίρνει ύ-
φος. Μουρμουρίζει βαρια :

— Σε προσλαμβάνω ίπποκόμα
μου ! Θά τρώς, θά πίνεις και
θά νταντεύεις τόν «Καθαρόαι-
μο» !

‘Η Χουχού κατι πάει νά πεϊ.
Τή διακόπτει. Συνεχίζει αυτός :

— ‘Επίσης σε προσλαμβάνω
βοηθό κυνηγού αγρίων κονίκλων !

— Δηλαδή τι θά κάνω ;

— Έγώ θά σφάζω κι' έσύ θά
γδέρνεις !

‘Η «μαύρη γόησσα» συμφωνεί :

— Δέχομαι, χρυσό μου ! Μ'
ένα όρο όμως..

— Νά τόν άκούσουμε !

— Τώρα που θά γυρίζουμε

‘Ο Ποκοπίκο λέει λόγια άγάπης
στή μικρή άραπινούλα. ‘Η Χου-
χού σκέει άπ' τή ζήλεια της.

στις έρημιές, κύττα μή μέ... φι-
λήσεις !

‘Ο Ποκοπίκο σπηρουνίζει με-
γαλόπρεπα τ' άτι του. Μουρ-
μουρίζει :

— Και δέν φιλάω καλύτερα
τόν γάϊδαρο !... Νά νοιώσω και
λίγο νοστιμάδα !...

‘Η Χουχού θυμώνει :

— Τόν κακό σου τόν καιρό,
παληοκρεμανταλά !

‘Ομως άναλαβαίνει άμείσως ύ-
πηρεσία. Κόβει ένα χορτόσχοι-
νο. Δένει τó «Σαϊνι» άπ' τόν
κοκκαλιάρικο λαιμό. Τό τρα-
βάει. Ξεκινούν.

Η ΣΚΛΑΒΑ ΤΟΥ ΑΡΑΠΗ

Ὁ νάνος ἀλλάζει θέση πάνω στο ζώο. Καβαλλικεύει ἀνάποδα. Μὲ τὴ ράχη πρὸς τὸ κεφάλι. Μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὰ καπούλια.

Πιάνει τὴν οὐρὰ γιὰ γκέμι.

Ἡ Χουχού παραξενεύεται:

— Γιατί, χρυσό μου, κάθισες ἔτσι;

Ὁ μούρος Καβαλλάρης ἔχει τὴν ἀπάντησι ἑτοιμῇ:

— Θέλω νὰ μετρήσω: τὴν παραγωγή του. Πόση κοπριά βγάζει τὴν ὥρα!

Προχωροῦν ἀρκετά.

Σαφινὰ μιά χαριτωμένη μικρὴ ἀραπινούλα παρουσιάζεται μπροστά τους.

Ὁ Ποκολίζο ξετρελλαίνεται μὲ τὴν ὁμορφιά της. Ἐχει γυνίσει ὅμως τώρα. Ἰσπεύει κανονικά.

Ἐκείνη προχωρεῖ ἀμίλητη. Οὔτε στρίβει νὰ τὸν κυττάξει.

Ὁ νάνος τῆς κάνει ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι:

— Πολὺ σὰς γουστάρω, Μami-ζέλ! Πότε μου τί ὁδὸς μένετε; Θὰ ρθῶ ἔφιππος νὰ σὰς ζητήσω ἀπ' τὴ μαμά σας. Ψωνίζω πάντοτε καβάλλα! Τὶ λέτε λοιπόν; Ὅπως γλέπετε δὲν τυγάνω κανένιας ρεμπασέζ. Ἐχω κούρσα δική μου!

Ἡ χαριτωμένη ἀραπινούλα δὲν δίνει σημασία. Τραβάει τὸ δρόμο της.

Ἡ Χουχού ζηλεύει:

— Σκάσε χρυσό μου! Καλὲ τί γουστο τῆς βρίσκεis; Αὐτὴ εἶνε σὰν σταβοχνημένος λουκουμάς. Ὅτε στὸ νυχάκι μου δὲν φτάει. Μὲ συγχωρεῖτε κι' ἄλλας.

Ταυτόχρονα τραβάει ἀπ' τὴν οὐρὰ τὸ γάϊδαρο. Θέλει νὰ τὸν σταματήσει.

— Βρὲ μπτρορρ!...

Τ' ἀντίθετο κάνει ὁ Ποκολίζο. Σηρουνίζει μὲ τίς .. φτέρνες του τὸν «Καθαρόαιμο». Φωνάζει στὴν ἱπποκόμο του:

— Χουχού, μὴ φρενάρης ἀλότομα! Θὰ φάμε τὰ μούτρα μας!

Ὁ γάϊδαρος τσινάει μὲ τὸ πσιον τὸν ποδάρι. Ἡ πυγμαία τὸν ἀφήνει. Ὁ Ποκολίζο παρακολουθεῖ τὴ μικρὴ ἀραπινούλα. Ἀναγκαστικά κι' ἡ Χουχού πηγαίνει ἀπὸ πίσω του.

Ἡ χαριτωμένη μαύρη γιάνει τώρα σ' ἓνα χορταρένιο χωριό. Μπαίνει στὸ μεγάλο καλύβι τοῦ Ἀρχηγῶ τῆς φυλῆς. Εἶναι μιά ἀπ' τίς σκλάβες γυναικες του. Τὴ λένε Λάιχα.

Ὁ Ποκολίζο πηδαίει ἀπ' τὸ μαῦρο «Σαῖνι». Τ' ἀφίνει λεύτερο νὰ βοσκῇ.

— Περιδρόμιασε βιταμίνες! Θὰ προκόψεις κι' ἑλόγου σου! Δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια του.

Ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ χορταρένιου παλατιοῦ ἀκούγονται δυνατὲς φωνές! Σπαραχτικὰ κλάμματα!

Ὁ φύλαρχος εἶναι ἀπαίσιος ἀγριάνθρωπος. Δέρνει ἀλύπητα τὴν ἄμοιρη σκλάβα του. Τὴν κατηγορεῖ πὼς φεύγει κρυφά. Πὼς τρέχει στίς ἐρημιές τῆς Ζούγκλας Πὼς συναντιέται μὲ τὸ φίλο της. Κάποιο νεαρὸ ἀράπη.

Ὁ τρομερὸς μαῦρος φύλαρχος τὴ φοβερίζει νὰ τὴν πνίξει. Νὰ τὴν κάψει ζωντανή. Νὰ τὴν πῇ. Νὰ τὴ γάει!

Ἡ ἄμοιρη Λαΐχα κλαίει πο-
νεμένα. Σεφωνίζει σπαραχτικά.
Ζητάει βοήθεια.

Ἡ τρυφερὴ καρδιά τοῦ Πο-
κοπίκου ματώνει. Δὲν ἀντέχει
ἄλλο. Παύρνει ἥφρος. Διατάζει
τὴ Χουχού:

— Μαρξέλ ἱπποκόμα, τὸ νοῦ
σου στὸν «Καθαρόαιμο»!

Ἀμέσως τραβάει τὴ χατζάρα
του. Ὁρμάει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ
χορταρένιου παλατιοῦ. Φωνάζει
στὸν ἐξαγριωμένο μαῦρο φύ-
λαρχο:

— Ἄλτ καὶ παραπόδα! Ἡ
«Μικρά» ὑπὸ τὴν προστασίαν
μου! Ὅποιος τὴν βαρύνει θά
πεθάνει!

Ὁ τρομερὸς ἀράπαρος γίνεται
τώρα ἀκόμα πιδ θηρίο. Τρίζει
μὲ λύσσα τὰ δόντια. Γουρλώνει
τὰ μάτια. Ρωτάει:

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ, σκύλε; Τί
ζητᾷς ἐδῶ;

Ὁ Ποκοπίκου ὑποκλίνεται μὲ
χάρι. Κάνει κανονικὴ πρόταση:

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ζη-
τήσω τὴν χεῖραν τῆς... γυναῖκας
σου!

Κι' ἀραδιάζει τοὺς τίτλους
του:

— Ποκοπίκου ὁ τρομερὸς καὶ
μεγαλοπρεπής! Κυνηγὸς ἀγρίων
κονίκλων! Γόης φιδιῶν καὶ γυ-
ναικῶν! Προστάτης κουτῶν καὶ
ἀδυνάτων! Ἀντρακλας δυσθεό-
ρατος, μοβόρος κι' ἀνοιχτόκαρ-
δος. Καὶ πτυχιούχος σφάχτης.
Ὁλέ!

Ο ΠΕΘΕΡΟΜΠΑΤΖΑΝΑΚΗΣ

Στὸ μεταξὺ καταφθάνει κι' ἡ
πυγμαία λαχανιασμένη. Κάτι
θέλει νὰ τοῦ πεῖ.

Ὁ νάνος τὴ συνιστᾷ σοβα-

ρᾶ·σοβαρά:

— Ἀπ' ἐδῶ ἢ... μήτηρ μου!
Θὰ μᾶς δώσει τὴν εὐχάρα τῆς!

— Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ,
χρυσὸ μου! Μὲ συγχωρεῖτε κι'
ὅλας!

Ὁ τρομερὸς Φύλαρχος δὲν
ἀντέχει ἄλλο. Παρατάει τὴ Λαΐ-
χα. Ἀρπάζει τὸν ὑπομήφιο γαμι-
πρό.

Τοῦ λόγου εἶσαι λοιπὸν ὁ λε-
γάμενος; Ἐσὺ μοῦχεῖς ξεμυα-
λίσαι τὴ σκλάβαν; Ἐλα' ὁδὸ καὶ
σὲ γύρενα!

Τὸν χτυπάει κάτω σὰν χτα-
πόδι. Τὸν σηκώνει. Τὸν ξανα-
χτυπάει. Τὸν ξανασηκώνει. Τὸν
ματαξαναχτυπάει:

— Νά! Νά! Νά! Νά!

Ὁ Ποκοπίκου στριγγλίζει σπα-
ραχτικά:

— Ἀμάν, μπατζανακοπεθε-
ρούλη μου! Λυπήσου με! Δὲν
φταίω ἐγώ! Ὁ Θεὸς μ' ἔκανε
γόνι! Σταμάτα, πεθερομπατζα-
νάκη μου! Μαλάκωσα πιά. Μὴ
μὲ χτυπᾷς ἄλλο!

Ὁ Ἀράπαρος δὲν ἔχει ὄρεξη
γιὰ κουβέντες. Συνεχίζει τὴ δου-
λειά του.

Κάθε τόσο ρωτᾷ παραξενε-
μένος τὴν ἀπιστὴ σκλάβαν του:

— Αὐτὸν ἀγαποῦσες σκύλα;
Μὰ αὐτὸ τὸ «πράμμα» δὲν εἶναι
ἄντρας. Εἶναι χταπόδι!

Καὶ δόστου χτυπάει τὸν ἄμοι-
ρο κάτω.

— Χράπ! Χρούπ!

Ἡ Χουχού παρακολουθεῖ τὸ
μαρτύριο τοῦ ἀγαπημένου τῆς.
Στὴν ἀρχὴ χαίρεται:

— Μπράβο, κύριε Τέτοιε μου!
Κοπάναν τον! Ἀχοῦς ἐκεῖ νὰ μὲ
λέει Μήτηρ του!

Ὅμως σιγά-σιγά ἀρχίζει νὰ

Ὁ ἀγριος μαῦρος Φύλαρχος χτυπάει τὸν Ποκοπίκο κάτω σὰν μαῦρο χταπόδι.

τὸν λυπᾶται. Ραγίζει ἡ καρδιά της πού τὸν βλέπει.

Καὶ νά : Μπαίνει τώρα στὴ μέση. Θέλει νὰ τὸν σώσει.

Ἄλίμονο ! Ὁ μαῦρος Φύλαρχος σκοντάφτει πάνω της. Γκρεμοτσακίζεται κάτω.

Σατανικὴ σύμπτωση ! Ἡ χατζάρα τοῦ Ποκοπίκο αὐτὴ τὴ στιγμή βρίσκεται ὀρθή. Ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης πέφτει βροῦς πάνω της. Ἡ σκουριασμένη ὀδοντωτὴ λάμα χώνεται ὀλόκληρη στὰ στήθεια του. Βγάζει σπαραχτικὸ βογγητό. Μένει στὸν τόπο.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» πετιέται ὀρθός. Τραβῖει τὴ χατζάρα ἀπ' τὰ στήθεια τοῦ σκοτωμένου. Μουρμουρίζει βαριά :

— Πάει κι' αὐτός ! Εἶχα δὲν εἶχα, τοῦφαγα τὴν ψυχάρα !

Ἡ Χουχοῦ τρέμει σύγκορμη ! Ἡ ἄμοιρη ἔχει πρασινομανροκιντρινίζει ! Σέρει πὼς οἱ ἄγριοι ἱθαγενεῖς θὰ σπαράξουν καὶ τοὺς δύο τους τώρα

— Ποκοπικάκι μου, χαθήκαμε ! Πάμε νὰ φύγουμε !

Ὁ γάνος τὴ σπρώχνει !

— Ἄν φοβάσαι, καβάλλα τὸ φτερωτό μου ἄτι καὶ πάγαινε !

Ἀμέσως γυρίζει στὴν χαριτωμένη ἀραπινούλα. Τῆς δείχνει τὸ σκοτωμένο Ἀφέντη της.

— Δεσποινὶς εἶσαι λεύτερη τώρα ! Σοῦ πῆρα τὸ... διαζύγιο !

Ἡ Λάιχα φωνάζει τρελλή ἀπὸ χαρά :

— Κορίτσια τρεχᾶτε ! Ὁ Ἀ-

φέντης σκοτώθηκε !

Σε λίγες στιγμές απ' τὰ πλαϊνά χορταρένια διαμερίσματα τοῦ Παλατιοῦ, μπαίνουν καμμιὰ δεκαριά χαριτωμένες κι' ὁμορφες σκλάβες. Ἡ μὲν ἀ καλύτερη απ' τὴν ἄλλη. Ὅλες σὰν μαῦρα μυρωμένα τριαντάφυλλα ! Εἶναι τὸ χαρίμι τοῦ σκοτωμένου Φύλαρχου.

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει βαθιά :

— Γειά σου λεβέντη μακαρίτη ! Γενικός κληρονόμος σου θὰ γίνω !

Οἱ ὁμορφες σκλάβες χορεύουν. Πηδᾶνε σὰν τρελλές απ' τὴ χαρά τους. Γλύτωσαν μιὰ γιὰ πάντα απ' τὸ σκληρὸ κι' ἀπαίσιο Ἀφέντη.

Ὅλες μαζί σηκώνουν τὸ τρομερὸ νάνο στὰ χέρια. Τὸν χαϊδεύουν. Τὸν φιλᾶνε !

Ὁ Ποκοπίκο διαμαρτύρεται :
— Σιγά, βρὲ κορίτσια ! Μὲ ρουφήξατε ! Μὴ κάνετε ἔτσι. Θὰ μὲ... κατοιάσετε !

Στὸ μεταξύ φτάνουν απ' ἔξω κι' οἱ ἀραπάδες. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκοτωμένου Φύλαρχου. Τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸ δείχνουν κι' αὐτοί. Γονατίζουν ταπεινά. Προσκυνᾶνε τὸ νάνο. Τοῦ φιλᾶνε τὶς τεράστιες ποδιάρες ! Τὸν εὐχαριστοῦν πὺν τοὺς ἀπάλλαξε απ' τὸ σκληρὸ Ἀφέντη. Τὸν ἀπαίσιο κακούργο πὺν τοὺς βαρύνει. Τοὺς τυραννοῦσε !

Ὁ Ποκοπίκο καμαρώνει :

— Καλά, βρὲ παιδιά ! Δὲν ἔ-

Οἱ ὁμορφες σκλάβες σηκώνουν χαρούμενες στὰ χέρια τὸν Ποκοπίκο. Τὸν χαϊδεύουν. Τὸν φιλᾶνε.

κανα καὶ τίποτα σπουδαῖο. Ἐνα ἄνθρωπάκι καθάρισα... Ἐγὼ γιὰ νὰ πῶ πῶς ἔσφαξα, πρέπει νὰ θερῶ σαράντα τέτοιους.

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες τὸν παρακαλῶν νὰ γίνεῖ αὐτὸς τώρα ὁ ἀρχηγός τους.

Ὁ νάνος ἀπαντᾷ :

— Ἀποδέχομαι κεραυνοβόλως!

Ἀμέσως τοὺς φωνάζει :

— Ζητωκραυγᾶστε με, βρέεεε!

Ζήτη ἐγὼ! Ζήτη τοῦ λόγου μου! Ζήτη τῆς ἀφεντιάς μου!

Ζήτη ὁ Ποκοπικός ὁ πρῶτος!

Φωνές Κακό. Πανδαιμόνιο ἐπακολουθεῖ.

Οἱ μαῦροι τρέχουν σὲ λίγο στὴν πλατεῖα τοῦ χορταρένιου χωριοῦ τους. Ἐτοιμάζουν τὴν πρωτόγονη τελετὴ ὅτι ἀνακηρύξουν βασιλίαν τὸν τρομερὸ νάνο!

Ὁ ὑποψήφιος Μεγαλειότατος μὲ τὸ χαρὲμ του θὰ πᾶνε τὴν τελευταία στιγμὴ.

Ὁ Ποκοπικὸ διατάζει τὴν Χουχού :

— Ἰπποκόμια, φέρε τὸ μαῦρο ἄτι μου!

Ἡ πυγμαία ἔχει ἀφρίσει ἀπ' τὴ ζήλεια. Ὅμως τί νὰ κάνει.

Ἄν μιλήσει θὰ τὴν σπαράξουν οἱ ἀραπίνες τοῦ χαρμενοῦ.

Τ' ἀποκρίνεται :

— Καλὲ παιδὲ μαῦρο ἄτι σου. χρυσό μου; Τώωρα! Νᾶταν κι' ἄλλο.

Τὰ μάτια τοῦ νάνου σκοτεινιάζουν :

— Γιατί, μωρὴ Μαιζέλ;

Τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ἐκεῖ τὸ ὁποῖον πού ἔβσκε, ξεπετάχτηκε ἔμπροσθέν του

μὰ τσαπηδὼν! Ὁ Καθαρόαιμος τρώμαξε. Τόβυλε στὰ τέσσερα.

Ὁ Ποκοπικὸ τὴ διορθώνει :

— Στὰ τρία, θέλεις νὰ πεῖς.

— Ναί... Καὶ τὸν ἔχασα. Δὲν μπόρεσα νὰ τὸν βρῶ :

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» γίνεται θεριὸ ἀνήμερο. Οὐρλιάζει στριγγλιάρικα :

— Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα. Θέλω νὰ πάω στὴν τελετὴ μὲ μαῦρο ἄτι!

Διατάζει τὴν μελιστάλακτη γόησσα νὰ πᾶνε στὰ τέσσερα. Ἐκεῖνη ὑπακούει πρόθυμα.

Ὁ Ποκοπικὸ καβαλλᾷ στὴν ράχη της. Τὴ χτυπᾷ μὲ τὶς φτέρνες στὴν κοιλιά :

— Ἐμπρός τράβα! Πᾶμε στὴν τελετάρικα!

Οἱ ἀραπίνες τοῦ χαρμενοῦ ξεκαρδίζονται στὰ γέλια :

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!

Ἡ Χουχού θυμώνει. Γίνεται μαρουτί! Σηκώνεται στὰ... πινὰ τῆς ποδάρικα. Πετιέται ὀρθή.

Ὁ νάνος πού βρίσκεται στὴν ράχη της γκρεμοτσακίζεται κάτω.

— Ἀμὰν, ἀδερφέ μου! Ἀφηνίασε ἡ φοράδα!

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ἔχει μανιάσει. Χύνεται σὰν τρελλὴ στὶς ὁμορφες ἀραπίνες! Ζητάει νὰ τὶς κατασπαράξει.

Ἀλίμονο! Ἡ Χουχού εἶναι μιά ἔκτεινες πολλές! Γρήγορα τὴν βάζουν κάτω. Τὴ δέρνουν.

Τὴν κλωτσᾶνε. Τῆς ξεριζώνουν τὸ θυρλικὸ τσουλούφι.

Ἀπὸ μαῦρη τὴν κάνουν... μελανή!

Ἡ ἄμοιρη «γόησσα» παραδίνει τὰ ὄπλα.

— Ἀμάν, λυπηθῆτε με ! Μὴ
μὲ σκοτώνετε ! Ἀνίπανδρο κο-
ριτσάκι εἰμαι τὸ κακόμοιρο !

Ποιὸς τὴν ἀκούει ὁμως !

Οἱ γυναῖκες τοῦ χαρμενοῦ τὴν
ἔχουν βρεῖ τριφερή. Παχουλὴ.
Κρεατωμένη. Εὐχαριστιῶνται νὰ
βαρᾶνε !

Ὁ Ποκοπίκο τὴ λυπᾶται. Τρα-
βάει τὴ χιτζάρα του. Μπαίνει
στὴ μέση. Τὴ λευτερώνει.

Ἀμέσως τὴ διατάζει νὰ ξανα-
πέσει στὰ τέσσαρα. Καβαλλάει
πάλι στὴ ράχη της. Ξεκινᾶνε.
Μπροστὰ ἡ Χουχοῦ μὲ τὸν κα-
βαλλάρη της. Πίσω οἱ δέκα ἀρα-
πινοῦλες τοῦ χαρμενοῦ.

Ἡ ἄμοιρη πυγμαία προχωρεῖ
ἀργά. Τὰ γόνατά της ματώουν
στὶς πέτρες. Στὰ ξερά κλαδιά !

Ὁ νάνος πᾶν στὴ ράχη της
ἀνεμίζει τὴ θρυλικὴ ματισμένη
χιτζάρα του ! Φωνάζει στὸ χα-
ρῆμι τοῦ μακαρίτη :

— Καμσρῶστε με κορίτσα !

Ἐγὼ εἰμ' ἐγὼ !

Ἀμέσως σκύβει στὸ « μαῦρο
αὐτί » του. Τὸ ρωτᾷ στ' αὐτί :

— Πέο' μου μωρὴ Μομζέλ :

Δὲν τοῦ πᾶει γιὰ... Σουλτάνος ;
Τέλος φτάνουν στὴ μεγάλη
πλατεία τοῦ χωριοῦ.

Ὅλα εἶναι ἔτοιμα γιὰ τὴ
στέψη.

Ὁ Λαὸς ἔχει μαζευτεῖ γύρω—
γύρω. Ἄντρες, γυναῖκες, γέροι,
γρηές, παῖδιά ! . . Ὅλοι βρωμε-
ροὶ καὶ συχαμένοι !

Ὁ Ποκοπίκο σηκώνει τὴ χα-
τζάρα. Χαιρετᾷ τὰ πλήθη :

— Γεῖά σου σκυλλοῦ ἀξιο-
θνήνητο !

Στὴ μέση τῆς πλατείας βρί-
σκεται ἕνας μεγάλος θρόνος. Ἀ-
ριστερὰ του πέντε μικρότεροι.

Δεξιὰ του ἄλλοι πέντε.

Ὁ νάνος πηδάει ἀπ' τὴ ράχη
τῆς Χουχοῦς. Τῆς δίνει γερὴ
κλωστοιὰ στὰ πσιανά :

— Τράβα νὰ βουκῆσεις !

Σκαρφαλώνει στὸ μεσαῖο θρό-
νο. Στρουγγυλοκάθεται.

Ἀριστερὰ του θρονιάζονται
οἱ μισὲς ἀραπίνες. Δεξιὰ του οἱ
ἄλλες μισες.

Οἱ μαῦροι ἀλαλάζουν μ' ἄγριο
ἐνθουσιασμό. Ἀμέτρητα τὰμ—
τὰμ χτυποῦν δαιμονισμένα !

Πανθαμόνιο. Σοιστὴ κόλαση !

Ὁ μάγος τῆς φυλῆς ἔτοιμά-
ζεται ν' ἀρχίσει τὴ λειτουργία.

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ γνίφει νὰ
ξυγώσει Τὸν ρωτᾷ :

— Ξέρεις τίποτα μάγκα ; Κά-
ποιο τὰμ—τὰμ εἶναι ξεκούρντι-
στο. Τ' ἀκούω καὶ φαλτσάρε !

Ἡ Χουχοῦ πᾶει νὰ σκάσει
ἀπ' τὸ κακὸ της. Δὲν μπορεῖ νὰ
βλέπει πλάι στὸν ἀγαπημένο της
« Ἀντρακλα » αὐτὲς τὶς σουρλου-
λωῦδες.

Οἱ χαριτωμένες ἀραπινούλες
ὀρίζουν λάδι στὴ φωτιά : Ψηλά
ἀπ' τοὺς θρόνους, γελῖνε. Κο-
ροῖδεύουν τὴν κοντόχοντρη πυγ-
μοῖα. Τὴ δείχνουν μὲ τὸ δάχτυ-
λο. Ἡ μιὰ λέει στὴν ἄλλη :

— Καλὲ γιὰ κυττάξε την !
Σάν. . . μανιτάρι δὲν εἶναι ;

Ὁ μάγος τῆς φυλῆς δὲν ἔχει
φαίνεται μουσικὸ αὐτί. Δυσκο-
λεύεται ν' ἀνακαλύψει πὺδ ἀπ'
τὰ πεντακόσια τὰμ—τὰμ φολ-
τσάρε. Γιὰ κολὸ καὶ γιὰ κακὸ
τὰ σεματάει ὅλα.

Γυρίζει πάλι μπροστὰ στὸ
θρόνο τοῦ ὑποψήφιου Ἀρχοντα.
Ξαναρχίζει τὴ λειτουργία :

— Λιάμ ἀρούχ ! Λιάμ ἀρούχ !

Λιάμ άρούχ! (1).

‘Ο Ποκοπίκο τόν διακόπτει
πάλι :

— Δέν μου λές μπάμπια: ‘Από
‘δω είσαι; Για ντόπιος;

‘Ο μάγος στραβομουτσουνιά-
ζει. Στεναχωριέται. Φυσσάει Ξε-
φυσσάει. . .

Τέλος ξαναρχίζει- για τρίτη
φορά :

— Λιάμ άρούχ! Λιάμ άρούχ!
Λιάμ άρούχ!

‘Αλίμονο είναι φαίνεται γρα-
φτό νά μή γίνει ποτέ αυτή ή
λειτουργία.

Οί δεκα άραπινούλες του χα-
ρεμιού, κοροϊδεύουν άκόμα τή
Χουχού. Τής βγάζουν τώρα τή
γλώσσα.

‘Η «μαύρη γόησσα» δέν μπο-
ρεί νά κρατηθεί άλλο.

Μ’ ένα σάλτο βρίσκεται πάνω
στό θρόνο. ‘Αρπάζει τόν Πυκο-
πίκο άπ’ τόνα ποδάρι. Ξανατη-
δάει κάτω. Τό βάζει στά ποδια.

‘Ο άμοιρος νάνος κρέμμεται
σάν σφαγμένο κοκορόπουλο. Ξε-
φωνίζει :

— ‘Ε, ρέ τί τραβήμε κι’ έμείς
οί. . . Μεγαλειότατοι!

‘Η Χουχού καθώς τρέχει, του
έξηγει :

— ‘Οχι. Ποκοπικάκι μου! Δέν
θά σέ χαρούν αυτές οί καρακά-
ξες! Διός μου έγεννήθηκες, δι-
ός μου θά πεθάνεις!

Οί άγριοι άραπάδες κυνηγάνε
τήν πυγμαία. ‘Ομως εκείνη εί-
ναι άφάνταστη εύκίνητη. Τρέ-
χει σάν έλάφι.

Γρήγορα καταφέρνει νά τούς
ξεφύγει. Τή χάνουν.

(1) Κύριε έλέησον! Κύριε έλέ-
ησον! Κύριε έλέησον!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ’ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Και νά : Σέ μιά στιγμή άντι-
κρύζει μπροστά της τόν άπερί-
γραπτο κοντοό γαΐδαρο. Τόν
φτάνει. Θρονιαζει πάνω στη ρά-
χη του τόν Ποκοπίκο. Τόν κα-
μαρώνει :

— Γειά σου ‘Αντρακλα δυσθε-
όρατε! ‘Ο νάνος βρίσκεται σέ
κακά χάλια. Τόση ώρα ήταν
κρεμιασμένος άνάποδα. Τό αί-
μα είχε κατέβει στο κεφάλι
τον.

Κυττάζει γύρω χαμένα. Κυτ-
τάζει και ψηλά. Ψιθυρίζει :

— Μπά ;! Ξανάρθε’ ό ούρα-
νός από πάνω ;! ‘Ομως ή κατά-
σταση αυτή δέν κρατάει πολύ.
‘Ο «Κυνηγός άγρίων κονίκλων»
γρήγορα συνέρχεται. Σπηρουνί-
ζει μεγαλόπρεπα τό μαύρο άτι
τον. Μουρμουρίζει σοβαρά στη
Χουχού :

— ‘Απελθε καρακάξα! ‘Η
καρδιά μου έχει παψει πλέον νά
βαρεί δι’ έσέ! Αυτό πού μουχα-
νες ποτέ δέν θά τό ξεχάσω! Και
νά πεθάνω άκόμα, δέν θά ήου-
χάσεις από μένα! Βρυκόλακας
θά γίνω! Θα σου ρουφήξω το
αίμα!

‘Η πυγμαία είναι έτοιμη νά
κλάψει :

— Θά μ’ έγκαταλείψεις λοι-
πόν σκληρέ; Πολύ καλά! Δεν
σέ συγκρατώ. Παγαινε στο διά-
βολο. Μά συγχωρείτε κιόλας!

‘Ο Ποκοπίκο προχωρεί. Τό
κορμί του κορδωμένο. ‘Υφος ά-
γέρωχο.

Ξαφνικά κάτι τραγικό συμβαί-
νει: Μπροστά στο ‘Γαϊδούρειο
‘Ιππο» του ξεπετάγεται ένα μι-

κρό πράσινο βατραχάκι.

Τὸ «μαῦρο αἶτι» τρομάζει ἀφάνταστα! Σηκώνεται στὸ πινυτὸ του ποδάρι. Ὁ τρομερὸς καβιλλάρης γκρεμοτσακίζεται κάτω. Χτυπάει τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ πέτρα. Μένει ξερός.

Ὁ «Καθαρόαιμος» προχωρεῖ χορευτὰ. Φεύγει νὰ σώσει τὸ τομάρι του.

Ὅμως λίγο πὺ πέρα σταματᾷ. Ξεχνᾷ τὸν κίνδυνο τοῦ τρομεροῦ «πράσινο» θεριοῦ. Βόσκει ἀμέριμνος στὸ δροσερὸ γρασιδί.

Ἡ Χουγὸὺ σκύβει στ' ἀναισθητὸ κορμὶ τοῦ νάνου. Πασχίζει νὰ τὸν συνεφέρει:

— Ἐλα. Ποκοπιχάκι μου! Μὴν κάνεις ἀστεῖα! Ἀφου ξερεῖς πὼς μοιρλαίνομαι δι' ἐσέ!

Ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό δὲν δείχνει σημεῖα ζωῆς.

Ἡ κοντόχοντρη μαυρὴ πυγμαία βάζει τ' ἀριστερὸ αὐτὶ στὸ στήθος τοῦ νάνου. Ἀφουγγράζει ἀνήσυχη τὴν καρδιά του.

Ἀλίμονο! Δὲν τὴν ἀκούει νὰ χτυπᾷ. Ξεφωινίζει σὰν τρελλὴ τώρα:

— Ψόφησες, λοιπὸν χρυσό μου; Ψόφησες καὶ δὲν μοῦ τὸ λῆς, νὰ ψοφήσω κι' ἐγώ!

Κλαίει. Χτυπιέται. Ξερριζώνει τὸ τσουνλούφι τῆς!

— Τί θὰ γίνω ἐγὼ τώρα, Ἀντρακλά μου; Τί θὰ γίνω ἢ καφερὴ πού δὲν μοῦ πηγαίνουνε τὰ μαῦρα; Χάρε, πανάθεμά σε! Γιατί μοῦ τῶκανες αὐτό; Γιατί με χήρεψες ἀνύπαντρη κοπέλλα;

Τὰ σαραχτικά ξεφωνητὰ τῆς δὲν ἔχουν τελειωμό:

Ἀχ, Ποκοπιχάκι μου, τί ὅ-

Ὁ «Καθαρόαιμος» βλέπει μπροστά του ἓνα βατραχάκι. Ἀφηνιάζει! Ὁ Ποκοπικό γκρεμοτσακίζεται κάτω.

μορφο λείψανο πού ἔχεις! Σὰν ψόφιο γουρουνόπουλο εἶσαι, χρυσό μου! Φτού σου νὰ μὴν ἀβασκαθεῖς! Φτού σου!

Τὰ δάκρυά τῆς μοιάζουνε μὲ τροπικὴ βροχή. Πέφτουν μὲ τὸ κανάτι πάνω στὸ μαυροκίτρινο πρόσωπο τοῦ νάνου. Ἡ ἄμοιρη Χουγὸὺ κάθεται πλάι τοῦ σταυροπόδι. Ἀρχίζει μονότονο, κλαψιάρικο, τραγουδιστὸ μοιρολόι

— Τί νὰ σοῦ πρωτοθυμηθῶ, τί νὰ σοῦ 'μολογήσω!..

Ὅσα φιλάκια μοῦδωσες πὼς νὰ στὰ δώσω πίσω!..
» Σηληρόκαρδε τὰ τίναξες

καὶ τώρα πᾶς καλλιὰ σου !
 Ὁ μύθος Χάρος μάτιασε
 τὴ φουσκωτὴ κοιλιά σου !
 » Γιατί, γιατί δὲν κράτησες
 τὴν τρομερὴ ψυχάρα σου,
 καὶ χῆρες κλαῖς πορᾶτσες
 κι' ἐμὲ καὶ τὴ χατζάρα σου !
 Γιατὶ μοῦ κάνεις τὴν καρδιά
 ψητὸ τῆς κατασρόλας ; !
 Γιατί, χρυσό μου, ψόφησες ;
 Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας ! •

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Ἡ χαροκαμένη Χονχού σηκώνεται τώρα. Τραβάει ἀπ' τὴ ζώνη τοῦ μακαρίτη τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα. Σκάβει μ' αὐτὴ τὸ μαλακὸ νοτισμένο χώμα. Ἀνοίγει ἓνα ρυχὸ τάφο. Θάβει μέσα τὸ νεκρὸ νάνο. Μὲ βουρκωμένα μάτια τοῦ βγάξει τὸν ἐπικήδειο λόγο :

— Ἀείμνηστε, χρυσό μου ! Ἡ τεθλιμμένη θλίψις ὅπερ νοιώθω εἰς τὴν καρδίαν μου εἶναι μέγα ! Ἐγὼ κλαίω, πονάω κι' ὑποφέρω δι' ἐσέ ! Ὅμως τοῦ λόγου σου ἔχεις μεσάνυχτα κι' ἡ φύσις ἡσυχάζει !

Γονατίζει πάλι. Μουρμουρίζει ψαλμωδικά :

— Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόοοοον !

Σκύβει. Χαμηλώνει ἡδονικὰ τὰ μενεξεδένια τῆς βλέφαρα. Φιλάει τὸν Ποκοπίκο στὸ στόμα. Ἀναστενάζει σπαραξικάρδια :

— Ἀααααχ ! Γλύκα ποὺ τὴν ἔχουνε κι' οἱ . . . μακαρίτες ! Ἀμέσως σπρώχνει μὲ τις παχουλὲς παλάμες τῆς τὰ χῶματα. Σκεπάζει τὸν ἄμοιρο νάνο. Τὰ δάκρυά τῆς λασπώνουν τὸ χῶμα. Ψιθυρίζει :

— Ὑ γ ε ῖ α ν ἔχεις ἐλαφράν !
 Σηκώνεται ἀργά. Προχωρεῖ πένθιμα. Μαζεῦει ἀπὸ γύρω «μυρωμένα καὶ γλυκόλαλα ἀγριο-λέλουδα» Ραίνει νὸν τάφο τοῦ ἀγαπημένου τῆς :

— Αἰωνία σου ἡ μνήμη, χρυσό μου !

Τώρα πρέπει νὰ βάλει στὸν τάφο κάποιο σημάδι. Γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ξανάρχεται. Νὰ κλαίει τὸ χαμένο τῆς ταῖρι !

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ βρίσκεται μιὰ μεγάλη πέτρα. Κάνει νὰ τὴ σηκώσει. Τίποτα. Οὔτε νὰ τὴν κουνήσει δὲν καταφέρνει. Εἶναι πολὺ βαριά. Χρειάζεται βοηθός.

Ἡ ἄμοιρη θυμᾶται τὸ «συγχωρεμένο». Ἀναστενάζει :

— Ποῦσαι Ἀντρακλά μου δυσθεόρατε ! Ἀν ζοῦσες θάβαζες τώρα κι' ἐσὺ ἓνα χεράκι !

Νὰ ὅμως ! Ξαφνικὰ τὰ μάτια τῆς πέφτουν σιὴν χατζάρα τοῦ μακαρίτη.

Βέβαια. Αὐτὴν θὰ βάλει στὸν τάφο γιὰ σημάδι.

Ἔτσι καὶ γίνεται. Τὴν παίρνει. Ἐρχεται πάνω στὸ νεοσκαμμένο μνημα. Τὴν καρφώνει μὲ τὴν αἰχμὴ πρὸς τὰ κάτω...

Ἀλίμονο ! Τὴν ἴδια σιγμὴ καὶ ἀφάνταστα τρομαχτικὸ γίνεται.

Ὑπόκοφο μουγγρητὸ φτάνει στ' αὐτιά τῆς :

— Ὡωωωωωω ! . .

Τὰ χῶματα τοῦ τάφου φουσκώνουν. Ἐνα μαῦρο χέρι ξεπετάγεται. Μὰ τεράστια πατοῦσα τ' ἀκολουθεῖ !

Ἡ Χονχού πηδάει τρία μέτρα ψηλά. Ξεφωνίζει σὰν τρολλή :

— Βοήθειιααααααα ! . Μπου, κολάκιασε, τὸ χρυσό μου !

Στό μεταξύ ὁ Ποκοπίκο ἔχει πετάξει τὰ χώματα πού τὸν σκεπάζουν. Βγαίνει ἀπ' τὸν τάφο.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία σκαρφαλώνει σ' ἓνα δέντρο. Βρίσκεται ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὸ μνήμα. Φτάνει στὰ ψηλά κλαδιὰ του !

Ξεφωνίζει ἀκόμα :

— Καλὰ μοῦ τόλεγε ! Θὰ μοῦ ρουφήξει τὸ αἷμα !

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός νάνος πετιέται ὀρθός. Στὸ στήθος του μιά μικρὴ πληγὴ. Τρέχει αἷμα.

Γιὰ λίγες στιγμὲς κυττάζει γύρω χαμένα. Ὅμως γρήγορα συνέρχεται. Βλέπει τὴ Χουχοῦ στὴν κορφή τοῦ δέντρου. Στριγγίζει :

— Κατέβα, μωρὴ Μαιζέλ ! Ἐγὼ εἶμαι, καλέ ! Τὸ Ποκοπικάκι σου ! Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία οὐρλιάζει ἀπὸ ψηλά :

— Φύγε βρυκόλακα ! Ξορκισμένος νάσαι.

Νὰ τί εἶχε συμβεῖ :

Ὁ ἄμορφος νάνος δὲν ἦταν νεκρός. Μὲ τὸ χτύπημα τοῦ κεφαλίου στὴν πέτρα ἔμεινε ἀναίσθητος. Ἡ καρδιά του χτυπάει αἰδύναμα. Ὅμως ἡ Χουχοῦ κάνει λάθος. Τ' ἄριστο αὐτὴ της βαρνακούει λίγο. Μ' αὐτὸ σκύβει κι' ἀφουγγράζεται. Τὸν νομίζει πεθαμένο. Τὸν θάβει.

Καὶ νὰ : Φτάν' ἡ στιγμὴ πού καρφώνει στὸν τάφο γιὰ σημάδι τὴ χατζάρα. Ἡ λάμα της χώνεται βαθιά. Ἀρχίζει νὰ τρυπάει τὸ στήθος τοῦ Ποκοπίκο. Ὁ πόνος τὸν ξαναφέρνει στίς

αἰσθήσεις του.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλάς» ἀκούει ἀνήσυχος τὰ λόγια τῆς Χουχοῦ. Ρίχνει τρομαγμένη ματιά στὸν αἰδιο τάφο του. Μουρμουρίζει :

— Θάχα πεθάνει καὶ μπροζολάκισα, ἀδερφέ μου ! Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖτο ! Μὰ ποὺς νὰ μὲ καθάρισε ἄραγε ; Ἐγὼ δὲν παρεξηγήθηκα μὲ κανένα !

Παραμιλάει ἀκόμα :

— Πρέπει νὰ ξαναμπῶ στὸν τάφο μου. Οἱ «καθῶς πρέπει» πεθαμένοι δὲν γυρίζουν ἔξω !

Τραβάει γρήγορα τὰ λίγα χώματα. Μπαίνει μέσα στὸ μνήμα. Ἀρχίζει νὰ ξανασκεπάζεται. Ψιθυρίζει πένθιμα :

— «*Διωνία μου ἡ μνήμη
κόκκαλο νὰ μὴ μοῦ μένει!*»

Ἀμέσως σηκώνει τὸ κεφάλι. Φωνάζει στὴ Χουχοῦ :

— Ἐ, μωρὴ «βεντέττα» ! Τὶ κάθεσαι καὶ μὲ τηρᾷς σὰν χαζοπούλι ; Δὲν κατεβαίνεις νὰ μοῦ φτιάξεις τὰ κόλυβα ! Ἐχω ταράξει στὴν πείνα !

Ἡ Χουχοῦ ξεθαρρεύει. Πηδάει ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί. Φτάνει ἀλαφιασμένη κάτω. Τραβάει τὸ νάνο. Τὸν βγάζει ἔξω. Τὸν ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα. Ψιθυρίζει μὲ λυγμούς :

— Ὅχι, Ἀντρακλά μου ! Δὲν θέλω νὰ ξαναπεθάνεις ! Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, ἔστω καὶ βρυκόλαξ !

Ὁ Ποκοπίκο συγκινεῖται :

— Κι' ἐγὼ μωρὴ σὲ ἀγαπῶ ! Ἐστω καὶ... Καρακάξα !

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Διαβάστε τη δεύτερη Περιπέτεια της θρυλικής
Τευχάρας του

“ Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο , ,

ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:

“ ΓΑΜΠΡΟΣ ΤΗΣ ΣΟΥΒΛΗΣ , ,

“Όσοι είναι καρδιακοί

Ν Α Μ Η Τ Ο Α Γ Ο Ρ Α Σ Ο Υ Ν

Μπορεί να πάθουν κκκκ από τὰ πολλὰ γέλια.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ: **‘ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ’**

“ Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο , ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

‘Αριθ. Τεύχους 1

Τιμή Τεύχους Δρχ. 1000

ΑΘΗΝΑΙ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1951

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Για τὴ σύνταξη καὶ ἔκδοσιν: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

ὁδὸς ‘Αγίου Μελετίου 93 β — ΑΘΗΝΑΙ

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ. Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γράφεια:

Τυπογραφεία ΚΑΪΤΑΤΖΗ Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημορχία)

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ

τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ

‘ΠΟΚΟΠΙΚΟ,

(Δέκα ἔξη αὐτοτελῇ τεύχη πού θά δεθοῦν
σ' ἓνα τόμο)

- 1) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ
- 2) ΓΑΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΣΟΥΒΛΑ
- 3) ΑΝΤΡΑΚΛΑΣ ΔΥΣΘΕΟΡΑΤΟΣ
- 4) ΠΟΚΟΠΙΚΟΣ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ
- 5) Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
- 6) ΓΟΗΣ ΦΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
- 7) ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
- 8) ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ
- 9) Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ
- 10) ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ
- 11) ΚΥΝΗΓΟΣ ΑΓΡΙΩΝ ΚΟΝΙΚΛΩΝ
- 12) Η ΧΟΥΧΟΥ ΔΡΑΚΑΙΝΑ
- 13) ΤΟ ΜΠΑΛΛΟΝΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΑΣ
- 14) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ
- 15) Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ... ΧΑΝΟΣ
- 16) Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑΣ

ΣΗΜ. Παλαιὰ τεύχη πωλοῦνται στὸ Τυπογραφεῖο

ΚΑΪΤΑΤΖΗ, Ἀναξαγόρα 20

(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)